

Sponsje.

Tekst: Elian Hattinga van 't Sant

Soms is het leven met een Flatcoat een stuk gemakkelijker en goedkoper als je niet weet wat er allemaal mis kan gaan. Daar moest ik aan denken toen Saartje zich een keer als pup tegoed deed aan een schuursponsje dat per ongeluk op de keukenvloer was gevallen zonder dat ik het had gemerkt. Ik zag haar ergens op kauwen terwijl er theoretisch niets te kauwen viel en vond in haar mandje wat restanten van het schuursponsje. Ik kreeg onmiddellijk visioenen van verstopte darmen en operaties. Daar heb ik de afgelopen twintig jaar namelijk al veel dramatische verhalen over gehoord. Wat er wel allemaal in die darmen kan blijven steken...! En spons leek me al helemaal niet iets dat gemakkelijk uit zichzelf zijn weg naar buiten zou vinden. Griezilverhalen over gebakken spons – overigens een broodje aap – hebben bovendien ook alarmbelletjes in mijn hersenen achtergelaten bij het horen van het woord 'spons'. Dus vertrok ik zuchtend en steunend - het was weekend en al elf uur 's avonds - naar de dienstdoende kliniek van de faculteit Diergeneeskunde voor een braakmiddel. Daar produceerde Saartje braaf, na eerst bijna zichtbaar groen en geel te zijn geworden, een grote berg half verteerde brokjes. Roerend in de bruine brei met een bereidwillig verstrekte spatel traceerde ik met enige moeite voldoende al even bruin geworden stukjes spons om tevreden het ontbrekende stuk schuurspons te kunnen reconstrueren. Ruim twee uur later en bijna €100 armer kon ik weer naar huis.

Terug in de auto moest ik aan Tasa, onze eerste Flatcoat, denken. Zij at als pup werkelijk alles wat los en vast zat. We woonden toen nog in Utrecht en hadden geen auto. We gingen overal naar toe met de bus en de trein. Nu weet je natuurlijk wel dat ons openbaar vervoer niet het meest propere is, maar wat Tasa aan eetbare en oneetbare viezigheid uit allerlei hoeken en gaten wist te toveren, ging mijn aanvankelijke voorstellingsvermogen ver te boven. Veel half vergane etenswaren, heel veel plastic in allerlei vormen en maten, en honderden kilo's kauwgom. En je weet niet waar dat allemaal zit, totdat je dus een Flatcoatpup hebt. Tasa vond het allemaal even lekker en verorberde het met smaak. Omdat ik niet even enthousiast was en haar dat lekkers probeerde te ontfutselen, ontstond er al gauw een wedstrijdje in 'wie-dit-het-eerste-pakt-mag-het-houden'. Wat zij natuurlijk glansrijk won. Ze nam een snoekduik en slikte zonder te kijken het gevondene door voor ik met mijn ogen kon knippen.

Op straat schraapte ze ook van alles van het trottoir. Ze heeft zelfs eens een hele elektriciteitsstekker opgeslokt voordat ik gezien had wat het was. Ik werd er – noodgedwongen – steeds laconieker onder. Ze had een maag van beton en had werkelijk nergens last van. Het meeste kwam er vanzelf van achteren weer uit - nam ik aan, want ik zag daarvan meestal niets. En als het te groot was, kwam het er wel aan de voorkant uit. Zoals de stekker.

Helaas werd iets (on)eetbaars scoren Tasa's nationale hobby. Dat was voornamelijk de schuld van de vele vissers die het park langs de Vecht bevolkten waar we haar dagelijks uitlieten. Die legden namelijk altijd, onverbeterlijk, een plastic zakje met brood naast hun stoeltje. En dat wist Tasa al heel snel heel goed. Ze was razendsnel en totaal niet onder de indruk van wat voor (zinloos) gebrul van mij of een visser dan ook. Het was: zoef, hap, slik, weg. Met zakje en al!

Al gauw verblikte of verbloosde ik er niet meer van en haalde ik mijn schouders op over zowel Tasa als boze vissers. Moesten ze maar niet zo stom zijn! De zakjes kwamen er allemaal weer keurig aan de achterkant uit, dus daar lag ik niet van wakker. Ik wist gewoon niet beter.

Ik denk dat Tasa in de negen jaar dat we daar langs de Vecht woonden, gemiddeld zeker twee plastic zakjes per week verorberde. En dan zit ik nog aan de voorzichtige kant, want het was soms op een wandeling wel drie keer raak. In de zomermaanden vaak dagelijks. Een snelle rekensom leert dat ze dus in haar leven minimaal duizend plastic zakjes naar binnen heeft gewerkt. Stel dat ik daarmee elke keer naar de dierenarts was gegaan. Dan was ik de aanschafkosten van een heel aardige auto kwijt geweest. Alhoewel, ik had vast wel een goedkoop abonnementje kunnen krijgen.